

nictwem władzy przemysłowej II instancji, która zapatruje ją swoją opinią.

§ 3. Opłaty na pokrycie niedoboru pobierane są jednorazowo w okresie budżetowym izby w terminie przez nią oznaczonym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, izba może rozłożyć wyznaczoną opłatę na częściowe spłaty. Termin ostatecznego uiszczenia opłaty nie może przekraczać okresu budżetowego izby.

Izba może z uwagi na ubóstwo rzemieślnika zwolnić go w części lub w całości od opłaty.

§ 4. Sporządzona przez izbę rzemieślniczą na zasadzie zatwierdzonej przez Ministra Przemysłu i Handlu uchwały izby, imienna lista wymiaru opłat, podana do publicznej wiadomości w drodze wywieszenia jej co najmniej na okres 14 dni w urzędach gminnych okręgu izby, powinna zawierać wskazanie: 1) terminu płatności, 2) miejsca płatności, 3) środka prawnego od wymiaru opłaty i 4) zagrożenia przymusowego ściągnięcia opłaty wraz z karami za zwłokę i z kosztami egzekucyjnymi w razie nieuiszczenia jej w terminie.

W ciągu 14 dni od dnia wywieszenia listy wymiarowej każdy, kto uznaje dla siebie wymiar co do wysokości za niesłuszny, ma prawo wnieść odwołanie za pośrednictwem izby rzemieślniczej do władzy przemysłowej II instancji, która decyduje ostatecznie.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia wymierzonej opłaty w przepisany terminie.

§ 5. Nieuiszczone w terminie opłaty będą ściągane w drodze przymusowej wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi przy zastosowaniu ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

Zaległe opłaty ściągają skarbowe organa egzekucyjne na podstawie przepisów, obowiązujących przy ściąganiu państwowych podatków bezpośrednich.

Władze skarbowe przekazują ściągane opłaty wraz z karami za zwłokę bezpośrednio izbie rzemieślniczej co miesiąc w ciągu 10 pierwszych dni następnego miesiąca.

Koszty i opłaty egzekucyjne z tytułu przymusowo ściągniętych opłat na pokrycie niedoboru pobierają skarbowe organa egzekucyjne na rzecz Skarbu Państwa.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

637.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU W POROZUMIENIU Z MINISTREM SKARBU

z dnia 29 lipca 1932 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 czerwca 1932 r. o opłatach od uprawnień górniczych.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 czerwca 1932 r. o opłatach od uprawnień górniczych (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 543) zarządza się co następuje:

I. Opłaty od własności górniczej.

§ 1. Opłaty od własności górniczej wymierzają wyższe urzędy górnicze.

§ 2. (1) Przepisy, dotyczące prowadzenia ksiąg katastralnych, wyda Minister Przemysłu i Handlu.

(2) Do chwili wydania nowych przepisów obowiązują przepisy dotychczasowe.

§ 3. Nakazy płatnicze winny być rozsyłane w ciągu pierwszego miesiąca każdego półrocza kalendarzowego.

§ 4. Nakaz płatniczy uważa się za doręczony wszystkim współwłaścicielom, jeżeli będzie on doręczony jednemu z pośród nich.

§ 5. Jeżeli miejsce zamieszkania osoby, będącej jedynym właścicielem, lub też wszystkich współwłaścicieli jest nieznane, lub znajduje się poza granicami Państwa, wezwanie płatnicze winno być wywieszane w lokalu wyższego urzędu górniczego.

§ 6. W nakazie płatniczym należy wymienić właściwą kasę skarbową, do której należy wносить opłaty, oraz wskazać numer jej konta czekowego w Pocztovej Kasie Oszczędności.

§ 7. Właściwą kasą skarbową jest kasa skarbową w siedzibie wyższego urzędu górniczego, w razie zaś istnienia w tej siedzibie kilku kas — kasa wskazana przez izbę skarbową.

§ 8. Kasa skarbową zarachowuje otrzymane opłaty na budżet dochodów Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zawiadamiając o wpłacie właściwy wyższy urząd górniczy.

§ 9. (1) Przy wpłacie winien płatnik wskazać, że wpłata służy na pokrycie opłat od własności górniczej.

(2) Odpis pokwitowania winien płatnik przesłać do wyższego urzędu górniczego, zawiadamiając jednocześnie, za jaką własność górniczą opłatę uiszcza. Zawiadomienie takie wolne jest od opłaty stemplowej.

§ 10. Jeżeli płatnik nie wskaże przeznaczenia wpłaconej kwoty, służyć ona będzie przede wszystkim na pokrycie zaległości okresów poprzednich w porządku chronologicznym, jeżeli zaległości istnieją, — z pośród zaś należności bieżących — na pokrycie opłat od uprawnień dawniejszych przed późniejszymi.

§ 11. Opłaty od pól górniczych, podpadających pod przepis art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 czerwca 1932 r. o opłatach od uprawnień górniczych, będą wymierzone na zasadzie tegoż art. 10 po przedstawieniu przez płatników szczegółowych planów tych pól z oznaczeniem wyłączności, pokrywających ich obszar. Do chwili przedstawienia tych planów przyjmuje się, że ilość wyłączności, potrzebnych dla pokrycia danego pola, równa się ilości hektarów tego pola, podzielonej przez 20, przyczem ułamek ilorazu liczy się za jedność. Obliczona w ten sposób należność traktowana będzie jako zaliczka.

II. Opłaty od wyłączności poszukiwań górniczych.

§ 12. Opłaty od wyłączności poszukiwań górniczych wymierzają okręgowe urzędy górnicze.

§ 13. (1) Przepisy, dotyczące prowadzenia ksiąg katastralnych, wyda Minister Przemysłu i Handlu.

(2) Do chwili wydania nowych przepisów obowiązują przepisy dotychczasowe.

§ 14. W ciągu miesiąca od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia okręgowe urzędy górnicze roześlą płatnikom zawiadomienie o wysokości opłaty, przypadającej od nich za wyłączności górnicze. W przyszłości zawiadomienia takie będą rozsyłane jedynie w wypadkach, gdy wysokość należności od danego płatnika ulegnie zmianie.

§ 15. Jeżeli miejsce zamieszkania płatnika jest nieznane, lub też znajduje się poza granicami Państwa, zawiadomienie winno być wywieszane w lokalu okręgowego urzędu górniczego.

§ 16. W zawiadomieniu należy wymienić kasę skarbową, do której należy wносить opłatę, oraz podać numer jej konta czekowego w Pocztowej Kasie Oszczędności.

§ 17. Właściwą kasą skarbową jest kasa skarbową w siedzibie okręgowego urzędu górniczego, w razie zaś istnienia w tej siedzibie kilku kas skarbowych — kasa wskazana przez izbę skarbową.

§ 18. Kasa skarbową zarachowuje otrzymane opłaty na budżet dochodów Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zawiadamiając o tem właściwy okręgowy urząd górniczy.

§ 19. (1) Przy wpłacie winien płatnik wskazać, że uiszcza opłatę za wyłączności. Odpis kwitu winien płatnik przelać do okręgowego urzędu górniczego, zawiadamiając jednocześnie, za jakie wy-

łączności należność wpłaca. Zawiadomienie takie wolne jest od opłaty stemplowej.

(2) Jeżeli płatnik tego nie uczyni, wpłacona zaś kwota nie wystarczy na pokrycie wszystkich jego należności, okręgowy urząd górniczy wezwie go do wymienienia w ciągu 14 dni wyłączności, za które zamierzał wnieść opłatę.

(3) Jeżeli płatnik nie odpowie na wezwanie, okręgowy urząd górniczy zarachuje wpłatę za wyłączności według porządku chronologicznego ich powstania.

§ 20. (1) Okręgowy urząd górniczy, jeżeli w ciągu dni 14 po upływie terminu płatności nie otrzyma od kasy skarbowej zawiadomienia o dokonaniu wpłaty w przepisany termin, winien zwrócić się do płatnika z żądaniem przedstawienia w ciągu dni 14 dowodu dokonanej wpłaty.

(2) Okręgowy urząd górniczy, jeżeli w tym terminie nie otrzyma dowodu dokonania wpłaty w przepisany termin, dokona skreślenia wyłączności, jako wygasłej.

III. Postanowienia końcowe.

§ 21. Jeżeli płatnik, obowiązany do uiszczenia opłat od własności górniczej i od wyłączności poszukiwań górniczych, nie poda przy wpłacie lub na wezwanie, jakie należności ma pokryć dana wpłata, będzie ona zarachowana na pokrycie przede wszystkim opłat od własności górniczej.

§ 22. Podania o udzielenie ulg, przewidzianych w artykułach 4, 7 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 czerwca 1932 r. o opłatach od uprawnień górniczych, należy składać za pośrednictwem tej władzy górniczej, która dokonuje wymiaru opłat.

§ 23. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia: z dnia 29 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 792) i z dnia 28 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 717).

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

638.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 lipca 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o emisji złotych 7% obligacji meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego oraz o długoterminowych pożyczkach amortyzacyjnych w tych obligacjach udzielanych.

Na podstawie art. 32 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego